

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Z. S., nar. X., státní příslušnost X.**, bytem O., V. 643/20, zastoupen JUDr. Dalilou Pelechovou, advokátkou v Ostravě, Čs. legií 1364/20, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 10. 2013, č. j. MV-102472-4/VS-2013,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 27. 12. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 10. 2013, č. j. MV-102472-4/VS-2013, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 7. 2013, č. j. VS-3159/835.3/2-2012, jímž podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nebylo vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadateli byl povolen na území České republiky trvalý pobyt ode dne 30. 7. 2001 za účelem sloučení rodiny, když dne 31. 3. 2001 uzavřel manželství občankou České republiky a v témže roce se mu v manželství narodil syn.

Dále bylo zjištěno, že žadatel nesplnil podmínku podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštním právním předpisem na úseku sociálního zabezpečení, veřejného zdravotního pojištění a daní. Ministerstvo vnitra mohlo sice splnění uvedené podmínky prominout podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, nicméně neshledalo důvod hodný zvláštního zřetele.

Žadateli nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky, a tak nemohl splnit podmínku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. předložit doklad o pozbytí dosavadního státního občanství.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 7. 2013, č. j. VS-3159/835.3/2-2012, žadatel podal rozklad a ministr vnitra se v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013, č. j. MV-102472-4/VS-2013, postupně vypořádal se všemi rozkladovými námitkami.

Žalovaný správní orgán konstatoval, že žadatel relevantním způsobem nedoložil transparentnost svých příjmů souvisejících zejména s pronájmem nemovitosti v Chorvatsku, a proto ministr vnitra neprominul splnění podmínky podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, neboť neshledal důvod hodný zvláštního zřetele.

Žalovaný konstatoval, že na úseku daní žadatel opakovaně porušoval povinnosti v letech 2006 až 2011, kdy nepodával v České republice daňová přiznání z příjmu fyzických osob, ačkoliv mu plynuly příjmy ze zahraničí, z pronájmu nemovitosti v Chorvatsku, které nepřesáhly výše 10.000 EUR ročně a byly dováženy v hotovosti. Přitom podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, mají fyzické osoby, mající na území České republiky bydliště nebo se zde obvykle zdržující alespoň 183 dnů v příslušném kalendářním roce, a to souvisle nebo v několika obdobích, daňovou povinnost, která se vztahuje na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky a na příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí. S daňovou povinností souvisí i povinnost daňových rezidentů podávat u příslušného finančního úřadu daňová přiznání z příjmů fyzických osob, v nichž uvádí své příjmy fyzická osoba i ze zahraničí, i když mohou být tyto příjmy v důsledku smlouvy o zamezení dvojího zdanění ze zdanění vyjmuty. Doklad o zdanění příjmů v zahraničí doložen nebyl.

Žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. června 2006, č. j. 3 As 32/2005-51, v němž byl vyjádřen názor, že „při posouzení splnění podmínek je však třeba především vzít v úvahu vlastní institut státního občanství, který je charakterizován jako trvalý a pevný svazek fyzické osoby s Českou republikou. Trvalost a pevnost tohoto svazku je dána plnou integrací fyzické osoby v České republice, která se projevuje v rodinných, pracovních, sociálních a dalších vazbách. Ministerstvo vnitra je proto nejen oprávněno, ale i povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu (každé žádosti cizince o udělení státního občanství České republiky) při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky. V případě, že jsou podmínky uvedené ve shora citovaném ustanovení splněny, správní orgán hodnotí další skutečnosti významné z hlediska žádosti o udělení státního občanství České republiky. Právě v této fázi správního řízení nastupuje správní uvážení. Nutno dodat, že správní uvážení nelze v žádném případě ztotožnit s libovůlí správního orgánu. Meze správního uvážení jsou vytýčeny v ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního. Toto ustanovení

považuje za nezákonné takové správní rozhodnutí, při jehož přezkumu soud zjistí, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.“

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že potvrzení o zdanění příjmu nelze v současné době získat, když nedisponuje pasem, aby mohl vycestovat do ciziny a potřebné doklady zajistit.

Žalobce namítal, že žalovaný měl přihlížet k intenzitě porušení povinnosti žalobce a odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. května 2006, č. j. 2 As 31/2005-78, a z něhož citoval: *nelze požadavek plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky absolutizovat způsobem, který by byl rozporný se smyslem tohoto ustanovení, např. zcela abstrahovat od závažnosti případného porušení tohoto zvláštního právního předpisu a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, či vůbec upustit při úvaze od zohlednění zásady proporcionality. Takový přístup by ostatně protirečnil i názorům zakotveným v judikatuře Ústavního soudu, jenž např. ve vztahu k obdobně formulovanému ustanovení dříve platného zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky (pozn. soudu: tento předpis byl zrušen s účinností od 1. 1. 2000 zákonem č. 326/1996 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), uvedl ve svém nálezu ze dne 29. 3. 1999, sp. zn. IV. ÚS 311/97 (Sb. n. u. US, svazek č. 13, nález č. 46, str. 329 a násl.): "Ustanovení § 14 odst. 4 zákona č. 123/1992 Sb., ve znění účinném před vyhlášením nálezu Ústavního soudu č. 159/1998 Sb., připouštělo rozhodnutí o zákazu pobytu při každém "porušení povinnosti", takže nerozlišovalo skutečně závažná porušení právního řádu České republiky od porušení ostatních, která lze označit za méně společensky nebezpečná. Mimo jiné i z těchto důvodů Ústavní soud uvedeně ustanovení zrušil pro jeho rozpor s čl. 1 Ústavy a čl. 14 odst. 1 v souvislosti s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Také ve věci stěžovatele nebylo proto možno závěry pléna Ústavního soudu v uvedeném nálezu pominout, zejména když právě v případě stěžovatele nabývají na významu úvahy, týkající se principu přiměřenosti v právu, a to v souvislosti s uvážením intenzity porušení právních předpisů stěžovatelem."*

Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal ve svém odůvodnění s hodnocením závažnosti tvrzeného porušení, které není žalobce schopen vyvrátit, a též proporcionálně nevyhodnotil uváděný důvod zamítnutí rozkladu.

Žalobce uváděl, že má pochybnosti o míře správního uvážení a zejména o závažnosti důvodu zamítavého rozhodnutí a vypořádání se se zásadou proporcionality. V této souvislosti se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. srpna 2009, č. j. 5 As 39/2009-81, v němž soud mj. uvedl, že „Na straně druhé, dle názoru Nejvyššího správního soudu, předpokládá zmíněné ustanovení určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení zvláštního právního předpisu. Stejně tak i další podstatné okolnosti protiprávního jednání žadatele o udělení občanství musí být takové, aby bylo skutečně naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele. Dle principu proporcionality tedy žalovaný a poté i městský soud měli především hodnotit smysl a účel podmínky dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení, jakož i k pozdějšímu chování stěžovatele.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2014 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na právní názor vyjádřený v rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 10. 2013, č. j. MV-102472-4/VS-2013. Současně konstatoval, že žalobce neuplatnil žádné nové, právně

významné skutečnosti a námitky oproti těm, které byly uplatněny v rámci správního řízení o rozkladu.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního jak žalobce (dne 11. 2. 2014), tak i žalovaný (dne 27. 1. 2014), výslovně souhlasili, aby soud rozhodnul bez jednání.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,*
- b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,*
- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,*
- d) prokáže znalost českého jazyka a*
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.***

Podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství může Ministerstvo vnitra v případech hodných zvláštního zřetele prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).

Ze zákonné dikce „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. Ústavní soud v usnesení ze dne 8. 3. 2000 sp. zn. IV. ÚS 586/99 konstatoval, že „Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu způsobem, který z hlediska ústavnosti nevzbuzuje pochyb. V případech, kdy tento vztah nevzniká ex lege, ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu (a tak tomu bylo v případě stěžovatelky), má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství, kterou Česká republika podepsala dne 7. 5. 1999, a u které v současné době probíhá proces ratifikace.“

V žalobcem namítaném rozsudku ze dne 4. května 2006, č. j. 2 As 31/2005- 78, Nejvyšší správní soud judikoval, že „žadatelé o udělení státního občanství České republiky vyplývá při splnění podmínek daných ustanovením § 7 odst. 1 zákona o státním občanství

subjektivní právo (nikoliv nárok) na státní občanství. Zákonem stanovený katalog podmínek, jejichž splnění zákon vyžaduje pro udělení státního občanství, je nutno vykládat jako výčet taxativní. Pojímát jej jako výčet demonstrativní by totiž ve svých důsledcích otevřelo prostor pro protiústavní libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. Při hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství je správní orgán vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, zejména principem proporcionality, který v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsobilost a vhodnost dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; potřebnost, podle níž je povoleno použití toliko nejšetrnějšího z více možných prostředků; a přiměřenost v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli.“

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i Městského soudu v Praze smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval pobytový režim cizince, neboť je zde oprávněné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl.

Podle § 2 odst. 2 zákona o daních z příjmů poplatníci jsou daňovými rezidenty České republiky, pokud mají na území České republiky bydliště nebo se zde obvykle zdržují. Daňoví rezidenti České republiky mají daňovou povinnost, která se vztahuje jak na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky, tak i na příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí.

Podle § 2 odst. 4 zákona o daních z příjmů poplatníky obvykle se zdržujícími na území České republiky jsou ti, kteří zde pobývají alespoň 183 dnů v příslušném kalendářním roce, a to souvisle nebo v několika obdobích; do doby 183 dnů se započítává každý započatý den pobytu. Bydlištěm na území České republiky se pro účely tohoto zákona rozumí místo, kde má poplatník stálý byt za okolností, z nichž lze usuzovat na jeho úmysl trvale se v tomto bytě zdržovat.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. listopadu 2014, č. j. 7 Afs 120/2014 – 68:

I. Rezidentství daňového subjektu se ve shodě s čl. 4 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Spojenými arabskými emiráty o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku (č. 276/1997 Sb.) určuje na základě právních předpisů smluvních států, tj. v případě fyzické osoby dle § 2 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

II. Dle § 2 odst. 2 zákona o daních z příjmů má daňový subjekt neomezenou daňovou povinnost tehdy, pokud má na území České republiky bydliště nebo se zde obvykle zdržuje. Bydlištěm se dle § 2 odst. 4 zákona o daních z příjmů rozumí stálý byt, který může daňový subjekt neustále (nepřetržitě) využívat (nikoliv jen příležitostně pro účely krátkodobého pobytu).

Porušení daňové povinnosti daňovým rezidentem České republiky, kterým žalobce bezesporu je, nelze považovat pouze za formální opominutí, které samo o sobě nezakládá nesplnění zmíněné zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky. V inkriminované věci se jedná se o závažné porušení právních předpisů a žalovaný se ve

svém rozhodnutí vypořádal s jeho závažností dostatečným způsobem. V odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že nebylo lze konstatovat plnou transparentnost příjmů žadatele v České republice, neboť jak sám uvedl v rozkladu, náklady na své životní potřeby si hradil v letech 2003 až 2011 výhradně z finančních prostředků získaných z pronájmu nemovitosti v Chorvatsku, k čemuž nedoložil daňová přiznání, a že uvedené odráží nedostatečnou integraci žadatele do české společnosti, jež je nutná a rozhodná pro udělení státního občanství České republiky. (viz str. 4)

V inkriminované věci ministr vnitra dne 15. 8. 2011 rozklad zamítnul. Žalobce totiž nesplňuje podmínku pro udělení státního občanství podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tedy v minulosti porušil povinnosti vztahující se k pobytovému režimu cizince. Ministr neshledal ani důvody zvláštního zřetele pro prominutí zákonné podmínky dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství.

Žalobce namítal nesprávnost napadeného rozhodnutí právě ve vztahu k hodnocení podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, podle žadatel „plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.“

Pokud žalobce namítal, že potvrzení o zdanění příjmu nelze v současné době získat, když nedisponuje pasem, aby mohl vycestovat do ciziny a potřebné doklady zajistit, musel soud odmítnout jako nepatřičnou. Ze správního spisu soud totiž ověřil, že je zde založena kopie X. cestovního pasu žalobce, který byl vydán dne 21. 10. 2005 s platností do dne 21. 10. 2015. Žalobní tvrzení žalobce o tom, že nedisponuje pasem, je tedy prima facie nepravdivé. Neexistovaly tedy žádné uznatelné překážky na straně žalobce, aby si opatřil potvrzení o zdanění příjmů v Chorvatské republice.

Městský soud v Praze posuzoval jednotlivé žalobní body v intencích citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i podle napadeného rozhodnutí žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení státního občanství. Žalovaný tedy neměl provádět správní úvahu ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, neboť k takové úvaze žalovaný přikročí pouze v případě, že dospěje k závěru, že žadatel veškeré zákonné podmínky pro udělení občanství dle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství splňuje. Správní uvážení přísluší žalovanému rovněž v případě nesplnění podmínek pro udělení občanství, pokud je zde dán některý z důvodů dle § 11 zákona o státním občanství, pro něž žalovaný může nesplnění některé z těchto podmínek prominout. V první řadě však soud musel v mezích žalobních bodů přezkoumat, zda je závěr prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí o tom, že žalobce nesplňuje podmínku pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, vůbec správný. Ve světle názoru Nejvyššího správního soudu, pokud jde o hodnocení principu proporcionality, tedy soud musel námitku žalobce, podle níž se žalovaný nevypořádal ve svém odůvodnění s hodnocením závažnosti tvrzeného porušení, které není žalobce schopen vyvrátit, a též proporcionálně nevyhodnotil uváděný důvod zamítnutí rozkladu, musel Městský soud v Praze odmítnout jako neodůvodněnou.

Pokud se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 31/2005-78, je nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soud „citované úvahy shrnul konstatováním, že v řízení o udělení státního občanství cizinci je rozhodováno o subjektivním veřejném právu žadatele, jakkoli není právní nárok na vyhovění této žádosti, a tomuto subjektivnímu veřejnému právu tak svědčí ochrana poskytovaná soudy ve správním soudnictví zaručená ustanovením § 2 soudního řádu správního, neboť výsledkem tohoto správního rozhodování je rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Kasační stížnost založená na takovém tvrzení je proto důvodná, neboť Městský soud v Praze měl stěžovatelčinu žalobu věcně projednat coby přípustnou. Jeho usnesení, jímž ji naopak odmítl, je proto nezákonné.“ Žalobní námitka takto uplatněná je proto ve vztahu k projednávané věci irrelevantní.

Pokud jde o princip proporcionality, soud musel především hodnotit smysl a účel podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení zákona o daních z příjmů, a musel dospět k závěru, že se nejednalo o porušení právního předpisu, které by bylo možno nazvat bagatelním. Účelem zákonem stanovené podmínky je dle názoru soudu vyloučit z možnosti nabytí státního občanství cizince, který určitým, nikoli bezvýznamným způsobem po dobu jeho dosavadního pobytu na území České republiky porušoval pobytový režim cizince, tedy podstatné povinnosti stanovené právními předpisy České republiky, neboť je zde oprávněné nebezpečí, že takový cizinec by pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře předpokládá určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení pobytového režimu, a i další podstatné okolnosti protiprávního jednání žadatele o udělení občanství musí být takové, aby bylo skutečně naplněno zmíněné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele.

Z obsahu správního spisu, jakož i obou správních rozhodnutí, je zřejmé, že žalobce opakovaně porušoval své povinnosti v letech 2006 až 2011, když nepodával v České republice daňová přiznání z příjmu fyzických osob, ačkoliv mu plynuly příjmy ze zahraničí, z pronájmu nemovitosti v Chorvatsku, které nepřesáhly výše 10.000 EUR ročně a byly dováženy v hotovosti. Přitom se na žalobce jako daňového rezidenta České republiky vztahoval zákon o daních z příjmů, podle něhož mají fyzické osoby, mající na území České republiky bydliště nebo se zde obvykle zdržující alespoň 183 dnů v příslušném kalendářním roce, a to souvisle nebo v několika obdobích, daňovou povinnost, která se vztahuje na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky, jakož i příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí, v případě žalobce z Chorvatské republiky. Žalobce ve své žalobě tyto skutečnosti nepopřel, nepopřel, že získával v letech 2006 až 2011 příjmy z Chorvatska v hotovosti ve výši nepřesahující 10.000 EUR ročně, a že nepodával v České republice daňová přiznání. Porušování právních předpisů České republiky je tedy nesporné a v rozhodnutích Ministerstva vnitra, jakož i ministra vnitra bylo dostatečným způsobem pojednáno.

Pokud žalobce namítal ve svém podání porušení zásady proporcionality, nemohl mu Městský soud v Praze rovněž přisvědčit. Proporcionalita je tradičně pojímána jako soubor tří dílčích principů - principu způsobilosti a vhodnosti dosažení zamýšleného cíle, dále principu potřeby, tj. použití nejšetrnějšího možného prostředku, a konečně principu přiměřenosti v užším slova smyslu, podle něhož újma na příslušném právu nesmí být nepřiměřená zamýšlenému cíli. Ve vztahu k podmínce dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství

to znamená, že nelze abstrahovat od závažnosti případného porušení povinností vyplývajících z právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, jakož i povinností vyplývajících z daňových předpisů, a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti či vůbec nezohlednit zásadu proporcionality.

Podle zásady proporcionality tedy soud musel především hodnotit smysl a účel podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení daňových zákonů. Účelem zákonem stanovené podmínky je dle názoru soudu vyloučit z možnosti nabytí státního občanství cizince, který určitým, nikoli bezvýznamným způsobem po dobu jeho dosavadního pobytu na území České republiky porušoval pobytový režim cizince, tedy podstatné povinnosti stanovené právními předpisy o pobytu cizinců na území České republiky, neboť je zde oprávněné nebezpečí, že takový cizinec by pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Napadené rozhodnutí žalovaného potom srozumitelnou úvahu v tomto smyslu obsahovalo, jak uvedeno výše. Takovou srozumitelnou úvahu koneckonců obsahovalo již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu předpokládá citované ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení zvláštního právního předpisu. Stejně tak i další podstatné okolnosti protiprávního jednání žadatele o udělení občanství musí být takové, aby bylo skutečně naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele.

Podle názoru Městský soud v Praze nebyla splněna podmínka pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, když žalobce opakovaně porušoval své povinnosti v letech 2006 až 2011, když nepodával v České republice daňová přiznání z příjmu fyzických osob, ačkoliv mu plynuly příjmy ze zahraničí, z pronájmu nemovitosti v Chorvatsku, které nepřesáhly výše 10.000 EUR ročně a byly dováženy v hotovosti. Žalobce po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy, a je tedy důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Nelze rovněž přehlédnout skutečnost, že žalobce ve svém podání nepravdivě uváděl, že potvrzení o zdanění příjmu v Chorvatsku nemůže v současné době opatřit, když nedisponuje pasem, aby mohl vycestovat do ciziny a potřebné doklady zajistit, musel soud odmítnout jako nepatřičnou. Přitom ze správního spisu soud ověřil, že je zde založena kopie X. cestovního pasu žalobce, který byl vydán dne 21. 10. 2005 s platností do dne 21. 10. 2015. Neexistovaly tedy žádné uznatelné překážky na straně žalobce, aby si opatřil potvrzení o zdanění svých příjmů v Chorvatské republice.

Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že žalovaný dodržel zásadu proporcionality při posuzování splnění těch podmínek, jež v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství obsaženy jsou, konkrétně tedy podmínky obsažené v § 7 odst. 1 písm. e), když uvedl dostatečnou úvahu, na základě které k tomuto závěru dospěl. Žalovaný se tedy nedopustil libovůle, neboť libovolně nerozšířil výčet důvodů, pro něž občanství nelze udělit, resp. nepřihlížel při posuzování žádosti k jiným okolnostem, než mu ukládá zákon.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. února 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**